

Sygn. akt IV CSK 175/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku R. O., B. O. i J. O.
o dokonanie wpisów w księgach wieczystych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni J. O.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt IX Ca 185/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. O. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 15 października 2014 r. oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie IX Zamiejscowego Wydziału Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Piszcu z dnia 26 lutego 2014 r., którym oddalono wnioski o sprostowanie wpisów trzech wpisów w dziale I-0 w księgach wieczystych [...] i [...]1 oraz o dokonanie trzech wpisów w dziale II księgi wieczystej [...]2.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla tego Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca oparła na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że istnieje konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego dotyczącego tego

„czy w przypadku rozbudowy lokalu mieszkalnego przez przyłączenie do niego części nieruchomości wspólnej, staje się bezprzedmiotowe prowadzenie księgi wieczystej dla lokalu sprzed przyłączenia części nieruchomości wspólnej i podlega ona zamknięciu, a dla tego lokalu powiększonego o część nieruchomości wspólnej powinna być założona nowa księga wieczysta?”. Oczywistą zasadność skargi uzasadniał naruszeniem przepisów regulujących postępowanie wieczystoksięgowe twierdząc, że skoro jest założona księga wieczysta dla lokalu nr [...] to, zgodnie z zasadą ciągłości wpisów, możliwe jest jej dalsze prowadzenie, po dołączeniu części nieruchomości wspólnej powstałej w wyniku przebudowy tego lokalu, bez potrzeby zamknięcia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej ale i innych podobnych spraw, wymaga precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez wnioskodawców nie odpowiada powyższym wymaganiom, ponieważ pozbawione jest wymaganej cechy nowości. Problem przedstawiony przez skarżących został już rozstrzygnięty w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 r., III CZP 65/11 (OSNC 2012, nr 6, poz. 68), w której przyjęto, że przebudowanie samodzielnego lokalu mieszkalnego poprzez przyłączenie do niego części nieruchomości wspólnej może prowadzić do powstania nowej nieruchomości lokalowej i zmiany dotychczasowych udziałów w nieruchomości wspólnej. W takim wypadku konieczne jest ponowne

wyodrębnienie jego własności, a tym samym założenie nowej księgi wieczystej, gdyż zmian wpisów w dotychczasowej nie jest wystarczająca. Skarżąca nie wskazała przyczyn dla których stanowisko to powinno ulec zmianie bądź modyfikacji.

Przyczyna oznaczona jako oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżąca powinna przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, oraz przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie wniosku, gdyż ogranicza się do powołania przepisów i nie zawiera wyводу w zakresie wykazania ich naruszeń. Do zasady ciągłości wpisów Sąd Najwyższy odniósł się w wyżej wymienionej uchwale w sposób odmienny niż postulowany przez skarżących

W judykaturze Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego. Taki sposób konstruowania skargi kasacyjnej jest pozorowaniem występowania w sprawie okoliczności publicznoprawnych, w oparciu o które Sąd Najwyższy dokonuje oceny na podstawie art.

398⁹ k.p.c. (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

I.n